

дреагувала відповідним чином на здійсненні дії [6].

4. Податкова політика обмежена по силі свого впливу на виробництво, оскільки основною функцією податків є забезпечення фінансових потреб держави, тому проведення податкової політики насамперед має на меті вирішення проблем формування доходної частини бюджету, і тільки після цього вона може використовуватися як інструмент регулювання відтворювального процесу [1].

Таким чином можна сказати, що податкові важелі, дійсно відіграють дуже важливу роль у забезпеченні стійкості та досягненні сталого економічного розвитку як на мікро-, так і на макрорівні. Для прискореного розвитку економіки як країни, так і підприємств різних сфер діяльності необхідно: забезпечити пріоритетне фінансування фундаментальних і прикладних досліджень, наукоємних галузей та виробництва; здійснити поетапне зниження податкового тиску на підприємства, що дозволить їм розширити виробництво та успішно справлятися з будь-якими проблемами в умовах нестабільності фінансового ринку.

Список літератури

1. Золотко І. А. Податкова система / І. А. Золотко – К. : 2005. – 204 с. – (КНЕУ).
2. Баранова В.Г. Податкова система / В. Г. Баранова – Од. : 2014. – 344 с. – (ОНЕУ).
3. Уманців Ю.М. Механізм економічної політики / Ю.М. Уманців, О.І. Мінайло. – Івано-Франківськ : 2010. – 436 с. – (Місто НВ).
4. Вплив оподаткування на економічну діяльність підприємств [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://pidruchniki.com/15950210/finanssi/vpliv_opodatkovannya_ekonomichnu_diyalnist_pidpriyemstv.
5. Стиглиц Д. Ю. Економіка державного сектора [Електронний ресурс] / Дж. Ю. Стиглиц – Режим доступу: <http://stud.spa.msu.ru/library>.
6. Даниленко А. І. Фіскально-бюджетна та грошово-кредитна політика України: проблеми та шляхи посилення взаємозв'язку : [монографія] / А. І. Даниленко / НАН України ; Ін-т екон. та прогнозів. – К., 2010. – 456 с.
7. Рубан Н. І. Джерела ефективності бюджетно-податкових важелів в умовах кризи фінансових відносин / Н. І. Рубан, І. І. Чуницька // Науковий вісник Національного університету ДПС України. – 2010. – № 1(48). – С. 42-48.

Костолонова Л.В.

старший викладач кафедри
економіки та моделювання
ринкових відносин

Варченко А.Є.

студентка 2 курсу спеціальності
«Економічна кібернетика»

*Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

СТРАТЕГІЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

Одним із основних факторів забезпечення економічного розвитку України є розвиток інноваційної діяльності підприємств. Інноваційні перебудови на сучасному етапі розвитку суб'єктів господарювання можуть не лише запобігти високому показникам економічного розвитку, але й покращити конкурентоспроможність сучасних підприємств, їх експортний потенціал, а також допоможуть вирішити екологічні, економічні, соціальні проблеми. Сучасний

стан економіки вимагає інтенсивної інноваційної діяльності, ефективної організації досліджень та розробок, зниження інноваційних ризиків та розробки інноваційної стратегії для кожного суб'єкту господарювання [1]. Забезпечення інноваційної активності підприємств України має здійснюватися в комплексі національної інноваційної системи, створення високотехнологічних виробництв і промислового освоєння результатів науково-дослідних робіт.

Даною проблемою займалися такі науковці, як А.К. Костюк [1], Т.О. Пожуєва [2], Ж.А. Говоруха [6]. та ін.

Метою дослідження є аналіз стану інноваційної діяльності, з'ясування проблем та перспектив розвитку інноваційної стратегії підприємств.

Важливість інноваційної діяльності визначається переважно тим, що постійний розвиток науки і техніки зумовлює швидке «застаріння» методів, техніки та технології виробництва, продукції та її якісно-технічних характеристик, і вони потребують повсякчасного удосконалення. Ринкові умови господарювання, з їх тенденцією до швидких змін, створюють для більшості підприємств конкурентне середовище, що спонукає їх до формування конкурентних переваг. Конкурентні переваги можуть бути створені як у сфері виробництва товарів, так і у сфері їх просування на ринок. Як правило, вони формуються на базі інноваційної діяльності, що вважається основою успішного функціонування підприємства на ринку. Але для досягнення успіху в інноваційній діяльності підприємству необхідно чітко визначити та врахувати її принципи, алгоритм поетапної реалізації інноваційних заходів та бачити перспективи розвитку.

Україна стала на інноваційний шлях розвитку економіки. На користь цього свідчить велика кількість заходів, прийнятих на державному рівні, зокрема, прийняття в новій редакції Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність»; Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України, яка передбачає підвищення конкурентоспроможності економіки на основі структурно-інноваційної моделі економічного зростання, інтенсивного технічного та технологічного оновлення виробництва. Успішне здійснення інноваційної стратегії має ґрунтуватися на досконалії нормативно-правовій базі, тому необхідно детально дослідити сучасний стан інноваційної діяльності країни та визначити основні шляхи вдосконалення інноваційної політики [1].

Державною формою підтримки нововведень є спеціальний режим інноваційної діяльності, який передбачається законом «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» і законом «Про інноваційну діяльність», проте вони неповністю забезпечують фінансування інновацій [4, 5].

Статистичні дані за 1991-2000 роки свідчать, що в країні в цей період часу спостерігалася тенденція відставання технічного рівня техніки та технологій від їх рівня у розвинених країнах світу, скорочення масштабів впровадження нововведень в науці та техніці. У 2000 році кількість підприємств в Україні, які займалися інноваційною діяльністю складала 14,8 % від загальної кількості підприємств, в 2001 році цей показник знизився до 13,9% [2].

Таблиця 1

Інноваційна активність підприємств України за 2000-2014рр., млн. грн.

Роки	Питома вага підприємств, що займалися інноваціями	У тому числі за напрямками						
		дослідження і розробки ¹	у тому числі		придбання інших зовнішніх знань ²	підготовка виробництва для впровадження інновацій ³	придбання машин обладнання та програмного забезпечення ⁴	Інші витрати
			внутрішні НДР	зовнішні НДР				
2000	18,0	266,2	X	X	72,8	163,9	1074,5	182,7
2001	16,5	171,4	X	X	125,0	183,8	1249,4	249,8
2002	18,0	270,1	X	X	149,7	325,2	1865,6	407,7
2003	15,1	312,9	X	X	95,9	527,3	1873,7	250,0

Фінансові аспекти розвитку держави, регіонів та суб'єктів господарювання: сучасний стан та перспективи								
2004	13,7	445,3	X	X	143,5	808,5	2717,5	419,8
2005	11,9	612,3	X	X	243,4	991,7	3149,6	754,6
2006	11,2	992,9	X	X	159,5	954,7	3489,2	563,7
2007	14,2	986,4	793,5	192,9	328,4	X	7441,3	2064,9
2008	13,0	1243,6	958,8	284,8	421,8	X	7664,8	2664,0
2009	12,8	846,7	633,3	213,4	115,9	X	4974,7	2012,6
2010	13,8	996,4	818,5	177,9	141,6	X	5051,7	1855,8
2011	16,2	1079,9	833,3	246,6	324,7	X	10489,1	2440,2
2012	17,4	1196,3	965,2	231,1	47,0	X	8051,8	2185,5
2013	16,8	1638,5	1312,1	326,4	87,0	X	5546,3	2290,9
2014	16,1	1754,6	1221,5	533,1	47,2	X	5115,3	778,8

*Джерело: Державний комітет статистики [3].

За даними, наведеними у табл. 1, можна зробити висновок, що за 2014 рік частка підприємств, які займалися інноваційною діяльністю збільшилася, тобто спостерігається стабільне зростання кількості підприємств, що впроваджують інновації у свою діяльність [3].

У 2015 р. інноваційною діяльністю займалося 17,3% із загальної кількості промислових підприємств із середньою кількістю працівників 50 осіб і більше.

Таблиця 2

Упровадження інновацій на промислових підприємствах у 2015 році

	Одиниць
Упроваджено	
інноваційні види продукції	3136
нові для ринку	548
нові для підприємства	2588
нові технологічні процеси	1217
з них	
маловідходні, ресурсозберігаючі	458
Придбано нові технології	1131

*Джерело: Державний комітет статистики [3].

Аналіз здатності підприємства до інноваційного розвитку визначається шляхом порівняння його інноваційного потенціалу з оптимальним набором характеристик підприємства, які сприяють інноваційній діяльності. Основне завдання цього етапу полягає в тому, щоб визначити фактори, що перешкоджають інноваційному розвитку підприємства, нейтралізувати їх і використати сили, що сприяють цьому розвитку. Важливими характеристиками підприємства, сприятливого до інновацій, є наступні:

- наявність умов для проведення самостійних фундаментальних і прикладних наукових досліджень;
- можливість впровадження у виробництво й масовий випуск розробленого продукту;
- організаційне, кадрове й фінансове забезпечення інноваційної діяльності;
- наявність збутових можливостей для просування нового продукту на ринок і подальше закріплення на ньому;
- доступ до науковотехнічної інформації й можливості її використання в інноваційному процесі.

Для успішної інноваційної діяльності підприємство має враховувати загальнодержавні принципи інноваційної діяльності, визначені чинним законодавством, та дотримуватись принципів інноваційної діяльності підприємства, що дозволить реалізовувати інноваційні програми без значних витрат та втрат.

Реалізація інноваційної діяльності передбачає її поетапне здійснення, що має на меті оптимізувати процес від прийняття рішення до отримання остаточних результатів з урахуванням вимог ринку та можливостей підприємства.

Список літератури:

1. Костюк А.А. Інноваційний розвиток підприємств: економічні умови, проблеми та перспективи / А.К. Костюк // Економічні науки. – 2011.
2. Пожуєва Т.О. Інноваційна стратегія підприємства в сучасних умовах / Т.О. Пожуєва // Вісник економічної науки України. – Запоріжжя, 2010. – №1. – С. 163-167.
3. Державний комітет статистики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
4. Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/991-14>.
5. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
6. Говоруха Ж.А. Питання розвитку інноваційної діяльності підприємств України / Ж.А. Говоруха // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – №8(74). – С. 107-115.

Дем'янчук М.А.

кандидат економічних наук, старший
викладач кафедри економіки
та моделювання ринкових відносин

*Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

Нагорний В.С.

студент 2 курсу,
напряму підготовки
«Фінанси і кредит»

м. Одеса, Україна

ТЕТРАДА ПОТЕНЦІАЛІВ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

На даний час економічне зростання економіки України спирається не на внутрішні джерела, а на сформовану зовнішньоторговельну кон'юнктуру світового ринку. Нормальне функціонування національної економіки можливе при переході всіх її галузей до сталого розвитку. В свою чергу, сталий розвиток галузі може бути досягнутий тільки з допомогою ефективного функціонування первинних ланок економічної системи – підприємства. Водночас функціонування самого підприємства залежить від сукупності різних видів потенціалів, які відіграють головну роль у формуванні його сталого розвитку. Саме тому набувають актуальності питання дослідження тетради потенціалів сталого розвитку підприємств, аналізу та оцінювання її складників, визначення напрямів структурної гармонізації потенціалу в забезпеченні сталого розвитку підприємств.

Аналіз наукової літератури показав, що вимір сталого розвитку є складовою і однією з парадигм сучасного розвитку економіки. Проблема забезпечення сталого розвитку підприємств нашла своє відображення у публікаціях таких зарубіжних авторів, як А.А. Колобов, А.В. Грачов, А.Д. Шеремет, В.В. Ковальов, Д. Медоуза, Д. Моріса, Д. Хейя, Дж.Ст. Мілля, Е. Домара, Й. Шумпетера, М. Портера, М.І. Баканов, П. Ромера, Р. Лукаса, Р. Солоу, Р.С. Сайфулін, Р.Ф. Харрода, Ф. Котлера та інші. Однак не зважаючи на високу наукову значимість праць вітчизняних та зарубіжних вчених, у процесі визначення підприємствами України варіанту розвитку постає нагальна потреба у науково-методичному інструментарії вирішення проблем щодо проведення упереджених заходів та стабілізаційних дій на засадах концепції сталого розвитку.

Тому метою роботи є дослідження особливостей тетради потенціалу сталого розвитку.